

Ioel - Comentarii Jean Koechlin

Ioel 1:1-20

„Ziua Domnului“ (Ziua lui Iahve sau Ziua lui Dumnezeu) este titlul pe care l-ar putea purta profetia lui Ioel. Nu este vorba, evident, de o zi având douăzeci și patru de ore, ci de o perioadă, încă viitoare, când voia lui Dumnezeu se va împlini pe pământ, așa cum ea este împlinită în ceruri (Matei 6.10). De la caderea omului, acesta, manat de patimile lui, n-a încetat să facă ce-i place. Am putea deci spune că noi trăim ziua omului. De aceea, când Domnul va interveni pentru a-și impune voia, această intervenție va fi întâi prin lovituri care vor pune capăt mandriei omului. Din punct de vedere moral, în viața fiecăruia dintre noi, Ziua Domnului își ia startul în momentul în care recunoaștem deplină Sa autoritate asupra noastră. Spre deosebire de Osea, profet al lui Israel, Ioel se adresează lui Iuda. El nu pierde ocazia unei suite de calamități, în cazul de față a acestor distrugerii succesive produse de diferite specii de lacuste. Putine spectacole sunt atât de impresionante ca invazia lacustelor-de-fanete, migratoare în Orient. Să ne imaginăm această armată considerabilă, de miliarde de insecte, abatându-se asupra unui ținut fertil și transformându-l brusc într-un desert... Pornind de la acest dezastru din timpul său, Ioel trece la o calamitate încă viitoare: invazia Asirianului.

Ioel 2:1-17

Acest nor de asediatori feroce, avându-l în frunte pe nelegiuitul și orgoliosul Asirian, este numit de Domnul ca fiind armata Lui (v. 1, 25), pentru că asirianul nu este decât un executor al Cuvântului Sau: „nuiaua maniei“ Sale (Isaia 10.5). Atunci când noi trecem prin disciplină, să nu pierdem niciodată din vedere Mana credincioasă care a dispus-o. Acest esec, această nepotrivire, acest accident ... vin de la Domnul. Să nu semănăm cu un copil care, cu naivitate, crede că va scăpa de corecție ascunzând nuiaua cu care se aștepta să fie lovit. Ne este prezentat acest asalt gigantic, „cum n-a mai fost niciodată“ (v. 2). Trece peste ziduri ca o maree care ia nimic nu-i stă în cale și patrunde până în case. Aceeași invazie este numită în alta parte: „urgie care copleșește“ (Isaia 28.15). Această viziune de cosmar nu este oare pusă înaintea poporului întâi pentru a-i trezi conștiința? „Chiar și acum“ este timp pentru el – este timp pentru toți – pentru întoarcerea la Domnul din toată inima, „cu plans și cu jale, ... pentru că El este milos și plin de îndurare“ (v. 12, 13; cititi Iacov 5.11). „Sunati din trambita în Sion“, repetă profetul (v. 1, 15; vezi Numeri 10.9); este imaginea rugăciunii insistente a credinței! Astfel, în ceasul pericolului, Domnul își va aminti de ai Sai.

Ioel 2:18-32

„Întoarceți-vă la Domnul! – invita versetul 14 – Cine știe dacă nu Se va întoarce și ... va lăsa după El o binecuvântare?“ Cine știe? În ce ne privește, știm bine că Dumnezeu nu rămâne niciodată insensibil la lacrimile și la rugăciunile fierbinti înălțate de ai Sai. Miscat de compasiune, El își

inmulteste in graba promisiunile: distrugerea definitiva a vrajmasilor poporului, abundenta de bunuri materiale, compensand si chiar intrecand cu mult pierderile suferite (v. 25). Dar cea mai pretioasa dintre aceste binecuvantari pe care El le „lasa in urma Lui“ este Duhul Sau, raspandit cu generozitate peste copiii lui Israel, ca marturie pentru intreaga lume (v. 28). Acest timp este inca in viitor, pentru ca Israel nu este nicidecum gata sa primeasca acest dar. Petru insa, in ziua Cincizecimii, s-a folosit deja de acest pasaj pentru a le explica iudeilor ceea ce tocmai se petrecuse (Fapte 2.17). „Oricine va chema Numele Domnului va fi mantuit“, afirma versetul 32, citat in Fapte 2.21 si in Romani 10.13. A chema inseamna a apela in rugaciune, a invoca acest Nume, cel al lui Isus, singurul prin care trebuie sa fim mantuiti. In mijlocul celui mai mare necaz, Dumnezeu va salva – si salveaza acum – pe oricine se intoarce spre El. „Pocaiti-va ... si veti primi darul Sfantului Duh“ (Fapte 2.38). Ce promisiune autentica astazi, valabila si pentru tine!

Ioel 3:1-21

Restabilirea lui Iuda si a Ierusalimului va fi insotita de judecarea natiunilor. Acestea vor face atunci o tragica descoperire: Imprastiind pe Israel, impartind intre ele tara Lui (v. 2b), ele vor fi atacate de Insusi Dumnezeu. „Ce aveti voi cu Mine?“ este intrebarea teribila care coboara direct din cer (v. 4). Saul din Tars va invata si el ca, urmarindu-i pe crestini, Il persecuta pe Isus (Fapte 9.4,5). Printr-o rasturnare completa a situatiei, aceste natiuni vor cunoaste soarta pe care a suferit-o, din cauza lor, poporul lui Dumnezeu. „Rasplata“ lor se va intoarce chiar peste capul lor, confirmand astfel un principiu de neclintit al guvernarii lui Dumnezeu (vezi Geneza 9.6; Judecatori 1.7 etc.). In totalitate oarbe, aceste natiuni isi vor fi prelucrat ele inele propria ruina odata cu forjarea armelor. Atunci Judecatorul suprem le va convoca chiar la locul dezastrului lor (v. 9-12). „Multimi in Valea Hotararii!“ (v. 14). Acest sinistru „cules de vie“ va constitui cel din urma act ce va introduce Ziua Domnului (Apocalipsa 14.18-20). De atunci inainte, harul va putea curge din plin pentru un popor curatit (v. 21). Si, pentru ca va fi curatit, ca o favoare suprema, Dumnezeu Insusi Isi va face locuinta in mijlocul lor.

clickbible.org